

EPILÓGUS 1.

Egy Angyal, egy Szellem? Mind én vagyok! A hétrészes személyiség...

Hozzáfogtam a szellemtől tanultak gyakorlattá alakításához. Ennek érdekében elhívtam magamhoz egyik tanítványomat, aki tisztánlátó volt kisgyermekkorától, de jelenleg egyetemistaként táncot tanít. Mégpedig olyan önkifejező táncot, aminek elég sok köze van az átszellemültséghez, az ezotériához, s ennek továbbfejlesztését beszéltük meg. Vajon meddig lehet elmenni a test önkifejező formáival, tánccal, mozgásművészettel, hogy dimenziókapukat nyisson a benne lévők számára? Nem az azonnali megoldást kerestük, hanem az együtt- és továbbgondolkodás lehetőségeit próbáltuk megteremteni. Miközben beszélgettünk azt vettem észre, hogy néhányszor a szoba egyik sarkába kapja a tekintetét. Rákérdeztem, hogy lát valamit? Az első két alkalommal nemmel felelt, de nem hagytam magam átverni. Végül harmadszorra elmondta, hogy egy fénylény van a szobámban, nagyon szép külsejű nő formájában... A gyönyörű szép nő! – suhant át az agyamon -, akit a másik tanítványom Angyalnak nézett. Nem Angyal? – kérdeztem vissza. Semmiképpen sem – volt a válasz -, inkább egy fénylény a másik dimenzióból.

Megvallom őszintén, nem értettem. Milyen fénylények vannak még, akiket nem ismerek? Illetve bizonyára vannak, csak nem ismerem őket! Ki lehet ő? Bizonyára nem ufó... Talán nem tündér? (Ugyanis a tündérekben, koboldokban, törpékben, faunokban – még – nem hiszek, és mindig azt mondtam, hogy csak akkor fogom elhinni, ha valamilyen bizonyítékát kapom létezésüknek. Eddig minden bizonyíték időben megérkezett... Csak nem?) De barátom sem tudott további felvilágosítást adni. (Ő nagyon rafinált látó! Ha nem kéri meg rá, sohasem beszél arról, amit lát, és nem ad több információt, mint amennyit megengednek neki. Akkor sem, ha ő többet tudna. Valahogy megtanulta fékezni magát, ami a látók nagy erénye, de szenvednek is tőle.)

Néhány héttel korábban megkérdeztem őt, hogy szerinte mi baja lehet a jobb lábamnak? Évek óta fájdogál a sarkam, de nyár elejétől ez szinte elviselhetetlenné felerősödött. Néhány spirituális mahináció után csökkent a fájdalom, de nem tűnt el. Kérdésekre slendriánul csak annyi mondott: fáj még? Már rég el kellett volna múlnia! – és továbbment. Csak jóval később döböntem rá, hogy vajon honnan tudhatott a fájdalomról, és miért kellett volna elmúlnia? Látogatásakor visszakérdeztem erre. Csak annyit mondhatok – folytatta -, hogy a fájdalmad és annak gyógyulása összefügg ezzel a fénylénnyel. Állj szóba vele, és keresd meg az összefüggést. Meg fog gyógyítani is!

Szép feladat, mondhatom! Azt sem tudom ki lehet, kik azok a fénylények, akik nem Angyalok, és miképpen is állhatok szóba velük? Azon kívül, hogy mindjárt az első alkalommal látta őt a másik tanítványom és konstatáltuk, hogy igen, itt van, egyáltalán nem is foglalkoztam vele. Teljes racionális gondolkozással próbáltam visszaemlékezni arra, hogy mióta is erősödött fel a fájdalom? Rájöttem, hogy pontosan akkortól, amikor a szellem jelenlétét is észrevettük a párommal! És mióta enyhült? Amikor Karcsi/Promitas elkezdett diktálni. De a fénylényre ügyet sem vettem. Ezek szerint hiba volt.

Még aznap nekiültem egy komolyabb meditációnak. Órákat szántam rá. Gyertyát gyújtottam, és megpróbáltam felvenni ezzel a lényel a kapcsolatot. Először nem éreztem semmit, majd úgy éreztem, mintha a testem teljesen megszűnt volna, csak a fejem létezne, tudatom tiszta, és elkezdtek csordogálni az információk. (Tulajdonképpen egy párbeszédet kellene leírnom, de

meglehetősen unalmas volna, mert legtöbbször csak a részemről elhangzott „nem értem” válaszok jelennének meg, ezért inkább megpróbálom a beszélgetés tartalmát tömörítve leírni.)

Azt mondta, hogy ő Lamirae. Ettől teljesen paff lettem. Hogyhogy Lamirae? Eddig azt hittem, Karcsitól úgy tudtam, hogy Lamirae az én szellemnevem. Azaz most itt a Földön Edit vagyok, s majd ha meghalok, akkor Lamirae leszek. De ha most itt vagyok és élek, akkor hogyan lehetek fénylénycént Lamirae is egyben? Ráadásul Karcsi/Promitas egyértelműen férfi(nek néz ki), Lamirae pedig teljesen egyértelműen nő, mégpedig gyönyörű – mondják, akik látták. Eddig úgy tudtam, hogy pl. az Angyaloknak nincs nemük. A szellemlényeknek tiszta állapotukban is – ezek szerint – van? Hiszen ha reinkarnálódunk, akkor hol az egyik, hol pedig a másik nem testében tesszük ezt meg. A tiszta szellemnek tehát nem kellene, hogy neme legyen – gondoltam. Teljesen megkavarodtam.

„Én a tökéletes változatod vagyok, azaz a tökéletesedés felé haladok. Nem tiszta szellem vagyok, hanem egy még távolabbi, az emberek számára kevésbé hozzáférhető és ismert dimenzióból jövök. Úgy is szoktatók mondani, hogy szellemi vezető, de nem teljesen jól értelmezték. A szellemi vezető a leszületett lélek részecskék összekötő kapcsolata, irányítója. Én, azaz Te – mert mi tulajdonképpen egyek vagyunk – egyszerre több helyen, több idősíkban, azaz párhuzamosan is létezők. Én Lamirae a Földön is két helyen vagyok egyszerre. Edit Magyarországon a huszonegyedik században, egy másik részed pedig egy távoli szigetvilágban is létezik. De létezel/zünk más idősíkban is a Földön, sőt másik bolygórendszer bolygóján is. Összesen hét vagy kilenc részből állunk, s az összekötő én vagyok, Lamirae.”

Úgy képzelem ezt el, hogy van egy energia gazdag fénylény, egy kapocs, ami szálakon át különböző részeit kibocsátja a világegyetem különböző dimenzióiba, de az összeköttetés megvan. A lélekrészek között nincs összeköttetés, de mindenki csatlakozik a központhoz, s amikor visszatér, a nagy egész részévé válik, azaz mint a hét vagy kilenc rész Lamirae egy-egy darabja. De ahogy a Terminátorban a biorobot higanyra emlékeztető részei is újból összerendeződnek egésszé, úgy ezek a részek is visszatalálnak egymáshoz. De mi értelme van az egésznek?

„Közös a célunk. A tökéletessé válás, a rezgésszámemelés, a még közebb kerülés Istenhez. Neki is részei vagyunk. Az Angyalok is! De mind más-más formában. Az Angyalok Isten ugyanilyen kis szálai, részecskéi – csak nem kilencen vannak, hanem számtalanul -, és minden lélek további részecskéi mellett ott állnak közvetlen kapcsolatot teremtve Istennek, legyen az a Földön, vagy más bolygón, vagy más idősíkon.

Természetesen mindannyian energia gömbök vagyunk, de minden megvalósulásban azt a formát öltjük, amelyben éppen él a részünk, és amit a legjobban ismer. Ráadásul annak is a tökéletesebb formáját, ezért látnak engem nagyon szépnek. Így azért lehet velünk kommunikálni is.”

Igen, tudom, hogy az Angyalok nem emberek, nem is voltak azok, hanem Isten részeként szolgálják az embert. Ezek szerint ők örök, megfigyelők, isteni segítők, míg a szellemlény a halandó változatunk összerendezője lehet. De vajon miért jelentkezik nekem most ez a fénylény, és miért nem szokásos ez a kapcsolat?

„Ki mondta, hogy nem szokásos? Sokan, sokféleképpen hívják a szellemi vezetőjüket! Persze a legtöbben valamilyen emberi formát adnak neki, talán még hasonlít is valakire, akit

ismernek. De ez csak könnyítés, és az első lépcsőfok. Láthatják a szellemi vezetőjüket a reinkarnációs hipnózisban lévők is egy-egy haláluk után, de annak a formája is az esetek zömében nagyon emberi. Te sem az igazi formát látod, hiszen nem csak gömb vagyok! Neked is még szükséged van az emberi megjelenésre! De mivel szellemvilágról is írsz, dimenziókapukról is, és nagyon elkerülted a párhuzamos dimenziók lehetőségét is, meg kellett mutatnom neked ennek a létét. Kell, hogy értsd azt a lényegét, hogy csak a lélek részei születnek le, nem a teljes egész. Ezért tehát sohasem hal meg senki igazán, csak egy részének a teste szűnik meg, és visszatalál önmagához. Lamirae összegyűjti a lélekrészek tapasztalatait, s azokat időről időre feldolgozza, s e szerint határozza meg a következő részecske leszületését és annak feladatait.

Hogy miért éppen nő formájában? Meg fogsz lepődni! Te - ez az „énrészemként” - a Földön még csak nő voltál! A Földön nekem a női megvalósulásokban kell tökéletesednem, egyáltalán nem feladatod/unk semmi, ami férfias, ami férfi feladat. Ha ebbe beleakadnál, azonnal visszahúzlak onnan. De máshol lehetsz más töltésű is – bipoláris energiák csak a Földön léteznek -, de másutt egyáltalán nem biztos, hogy nőnek vagy férfinak hívják.”

Szóval eddig csak a földi leszületésben gondolkoztam, és férfiban, nőben. Még szakmai életcél is ennek a tisztán látása, mint szexológus... Eszembe sem jutott, hogy nem voltam még férfi, bár egyetlen reinkarnációs visszavezetésben sem találkoztam férfi énemmel. Ezek szerint nincs is, sőt kerülendő számomra.

A most következő beszélgetést mégis csak párbeszédben tudom szemléletesen leírni.

„- Akarsz átlépni a másik dimenzióba? – kérdezi Lamirae.

- Azaz akarok-e meghalni?
- Nem, nem ezt kérdeztem! De akár most arra is lenne lehetőség!
- Dehogyan akarok! Én szeretek itt élni a Földön!
- Azt tudom! Ezért mindig hagysz magadnak valami feladatot, hogy visszamehess.
- Tudatosan teszem talán?
- Nagyon is! Te kifejezetten élvezed az emberi testet!
- Baj?
- Persze! Mert amíg nem jössz rá arra, hogy nem az a tökéletes, és ragaszkodsz hozzá, addig mindig visszamész, és ezzel hátráltatod a lelki fejlődésed. Mindig visszahúz az anyagi világ.
- Még mindig? Még most is?
- Rengeteget léptél előre, de még most is. Fogadjunk, hogy még mindig visszamennél?
- Nyertél...
- Hát akkor fogsz is! Én meg mindig kötődhetem a Földhöz.
- Olyan rossz ez?
- Nem, de tökéletlen. Az ember meg pláne tökéletlen, és nehezen tanul. Számára a fejlődést az önmegsemmisítés jelenti. És sohasem tanul belőle, sőt mindig visszamegy egy alacsonyabb szintre. Évmilliók óta folynak a játszmák...
- Miért csak nő vagyok mindig?
- Mert a nőiséget, a teremtést és a teremtő isteni erőt tökéletesítem benned, és a nő változataidban. A másik éned férfi! Az is Te vagy és mégsem Te!
- Na, ne bonyolítsuk! Akkor ő az ikerlelkem?
- Nem. A duálod. De egyáltalán nem úgy kell érteni, mint értik sokan. Nem kell, sőt nem is szabad találkoznod vele! Az tragédiába torkolna! Ezért nem is tudhatod, hogy hol és merre van. Nem kell egy párt alkotnotok, csak majd bennem egyesül a földi férfi-női egység.

- Ha ő is látna téged, ő férfiként látna?
- Természetesen.
- Szóval milyen dimenzióba kellene lépnem? Ahol eddig jártam, azok nem azok?
- Dehogynem! Éppen azért javaslok mást is, mert ahol járkálsz, az csak a kisebb része. Akár a halál utáni dimenziót is megláthatnád, ha akarnád.
- De onnan nincs visszaút... Akkor hogyan fejezem be a könyvet?
- Csak nem azt akarod mondani, hogy ez lenne a legfőbb problémád? Egyébként pedig lenne visszaút.
- Halálközeli élmény?
- Például...
- Attól is félek... Nem akarok balesetet, sem betegséget...
- Félsz, mert nem hiszel eléggé, és nem bízol.
- Lehet... Milyen dimenziót ajánlasz még?
- A párhuzamost. Nézd meg egy másik énünket időben, térben máshol.
- Ez biztonságos? Meggondolom...
- Bízzál... De gondold meg..."

Azt ugyan nem tudtam meg, hogy miért fáj a lábam, és miképpen lesz jobb, de egy biztos. Másnap sántítás nélkül sétáltattam a kutyát, amit már tíz hónapja nem éltem meg. A fenébe! Ez nagyon érdekes! Talán értek is belőle valamit, de nem látom kristálytisztán. Bizonyára szándéka volt vele Lamiraenek, hogy elmondta nekem.

A fent leírtak két meditáció eredményei. Másodsorra az őrangyalom inkorporációjával együtt folytattam a beszélgetést, mert így éreztem magam biztonságban, és a megértés is tökéletesebb volt. Lám, mire jó az angyalkommunikáció!